Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (osmo vijeće)

5. ožujka 2020.*

„Žalba – Ekonomska i monetarna unija – Bankovna unija – Oporavak i sanacija kreditnih institucija i investicijskih društava – Jedinstveni sanacijski mehanizam za kreditne institucije i određena investicijska društva (SRM) – Jedinstveni sanacijski odbor (SRB) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Utvrđivanje *ex ante* doprinosa za financijsku godinu 2016. – Tužba za poništenje – Rok za tužbu – Nepravodobnost – Prigovor nezakonitosti – Očita nedopuštenost"

U predmetu C-69/19 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 29. siječnja 2019.,

Credito Fondiario SpA, sa sjedištem u Rimu (Italija), koji su u početku zastupali F. Sciaudone, S. Frazzani, A. Neri i F. Iacovone, *avvocati*, a zatim F. Sciaudone, A. Neri i F. Iacovone, *avvocati*

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Jedinstveni sanacijski odbor (SRB), koji zastupaju H. Ehlers, u svojstvu agenta, uz asistenciju S. Ianca, B. Meyringa, T. Klupscha i S. Schela, *Rechtsanwälte*, M. Caccialanze i A. Villanija, *avvocati*,

tuženika u prvostupanjskom postupku,

Talijanska Republika, koju zastupa G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju P. Gentilija, *avvocato dello Stato*,

Europska komisija, koju zastupaju V. Di Bucci, K.-P. Wojcik i A. Steiblytė, u svojstvu agenata,

intervenijenti u prvostupanjskom postupku,

SUD (osmo vijeće),

u sastavu: L. S. Rossi, predsjednica vijeća, J. Malenovský i N. Wahl (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

* Jezik postupka: talijanski

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom društvo Credito Fondiario SpA traži ukidanje rješenja Općeg suda Europske unije od 19. studenoga 2018., Credito Fondiario/SRB (T-661/16, neobjavljeno, u daljnjem tekstu: pobijano rješenje, EU:T:2018:806), kojim je taj sud odbio tužbu tog društva kojom je ono tražilo, s jedne strane, poništenje odluke Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) donesene na njegovoj izvršnoj sjednici od 15. travnja 2016. o *ex ante* doprinosima za 2016. godinu u Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) (SRB/ES/SRF/2016/06) (u daljnjem tekstu: prva sporna odluka) i SRB-ove odluke donesene na njegovoj izvršnoj sjednici od 20. svibnja 2016. o prilagodbi *ex ante* doprinosa za 2016. godinu u SRF kojom je dopunjena prva sporna odluka (SRB/ES/SRF/2016/13) (u daljnjem tekstu: druga sporna odluka i zajedno s prvom spornom odlukom: sporne odluke) u dijelu u kojem se odnose na njega i, s druge strane, utvrđenje nezakonitosti članka 5. stavka 1. točke (f) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 od 21. listopada 2014. o dopuni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s *ex ante* doprinosima aranžmanima financiranja sanacije (SL 2015., L 11, str. 44. i ispravak SL 2017., L 156, str. 38.) kao i njezina priloga I. ili, prema potrebi, cijele te delegirane uredbe.

Pravni okvir

2 Članak 54. stavak 1. Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1. i ispravak SL 2015., L 101, str. 62.) predviđa:

„Na izvršnoj sjednici [SRB]:

(a) priprema sve odluke koje Odbor donosi na plenarnoj sjednici;

(b) donosi sve odluke za provedbu ove Uredbe, osim ako Uredbom nije drukčije predviđeno.”

3 Članak 70. Uredbe br. 806/2014, naslovljen „*Ex ante* doprinosi”, u stavku 2. navodi:

„Svake godine, nakon savjetovanja s ESB-om ili nadležnim nacionalnim tijelom te u uskoj suradnji s nacionalnim sanacijskim tijelom, Odbor izračunava pojedinačne doprinose kako bi osigurao da doprinosi svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne premašuju 12,5 % ciljne razine.

Svake godine izračun doprinosa pojedinih institucija temelji se na:

(a) paušalnom doprinosu koji se temelji na razmjernom iznosu obveza institucije, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite, u odnosu na obveze koje isključuju regulatorni kapital i osigurane depozite svih institucija s odobrenjem na državnim područjima država članica sudionica i

(b) doprinosu prilagođenom za rizik koji se temelji na kriterijima propisanima u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59/EU, uzimajući u obzir načelo proporcionalnosti, bez narušavanja struktura bankarskog sektora u državama članicama.

U odnosu između paušalnog doprinosa i doprinosa prilagođenog za rizik mora se uzeti u obzir uravnotežena raspodjela doprinosa na različite vrste banaka.

U svakom slučaju ukupan iznos pojedinačnih doprinosa svih institucija s ovlaštenjem na državnim područjima svih država članica sudionica, izračunan u skladu s točkama (a) i (b) ne smije premašiti 12,5 % ciljane razine.”

4 U članku 5. Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2015/81 od 19. prosinca 2014. o utvrđivanju jedinstvenih uvjeta primjene Uredbe br. 806/2014 (SL 2015., L 15, str. 1.) određuje se:

„1. Odbor obavješćuje relevantna nacionalna sanacijska tijela o svojim odlukama o izračunu godišnjih doprinosa institucija s odobrenjem za rad na njihovim državnim područjima.

2. Nakon što primi obavijest iz stavka 1. svako nacionalno sanacijsko tijelo obavješćuje svaku instituciju s odobrenjem za rad u njezinoj državi članici o odluci Odbora o izračunu godišnjeg doprinosa koji treba platiti ta institucija.”

5 U skladu s člankom 5. stavkom 1. Delegirane uredbe (EU) br. 2015/63:

„Doprinos iz članka 103. stavka 2. Direktive 2014/59/EU izračunava se isključenjem sljedećih obveza:

[…]

(f) u slučaju institucija koje posluju u području promotivnih kredita, obveze institucije posrednika prema početnoj ili drugoj banci koja odobrava promotivne kredite ili drugoj instituciji posredniku i obveze izvorne banke koja odobrava promotivne kredite prema njezinim partnerima koji sudjeluju u financiranju, u mjeri u kojoj iznos tih obveza odgovara iznosu promotivnih kredita te institucije.”

Okolnosti spora

6 Okolnosti spora izložene su u točkama 1. do 10. pobijanog rješenja te ih je za potrebe ovog postupka moguće sažeti na sljedeći način.

7 Prvom spornom odlukom SRB je na svojoj izvršnoj sjednici od 15. travnja 2016. odobrio *ex ante* doprinose u SRF za 2016. godinu. Ta je odluka dostavljena nacionalnim sanacijskim tijelima (u daljnjem tekstu: NST), koja su zadužena da od dotičnih banaka prikupljaju pojedinačne doprinose na svojem državnom području.

8 U tom je kontekstu Banca d’Italia (Banka Italije) – kao talijansko nacionalno sanacijsko tijelo – putem obavijesti br. 585762/16 od 3. svibnja 2016., zaprimljene istog dana, obavijestila žalitelja da je SRB usvojio njegov *ex ante* doprinos za 2016. godinu u SRF te mu je naznačio iznos.

9 Drugom spornom odlukom SRB je na svojoj izvršnoj sjednici od 20. svibnja 2016. proveo prilagodbu *ex ante* doprinosa za 2016. godinu u SRF te je povećao žaliteljev doprinos.

10 Ta je druga odluka također dostavljena NST-u te je putem obavijesti br. 709489/16 od 27. svibnja 2016., zaprimljene 30. svibnja 2016., Banka Italije obavijestila žalitelja o tome da treba platiti iznos tako određenog povećanja.

11 Žalitelj je zatražio od Banke Italije objašnjenja o načinima izračuna i o razlozima za iznos njegova doprinosa.

12 Žalitelj je 15. lipnja 2016. obavijestio Banku Italije i SRB da je podnio tužbu pred Tribunaleom amministrativo regionale per il Lazio (Okružni upravni sud u Laciju, Italija) kako bi sud, nakon donošenja privremenih mjera, poništio obavijesti br. 585762/16 i 709489/16 Banke Italije. U okviru tog postupka Banka Italije priložila je sporne odluke svojem odgovoru na tužbu podnesenom 8. srpnja 2016.

13 Rješenjem od 14. srpnja 2016. Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Okružni upravni sud u Laciju, Italija) odbio je žaliteljev zahtjev za izdavanje privremenih mjera.

Tužba pred Općim sudom i pobijano rješenje

14 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 19. rujna 2016. žalitelj je pokrenuo postupak iz točke 1. ove presude.

15 U prilog toj tužbi žalitelj se pozivao na sedam tužbenih razloga, od kojih se prvi temeljio na tome da mu sporne odluke nisu dostavljene; drugi na nedostatku u obrazloženju tih odluka i na povredi načela kontradiktornosti; treći na pogrešnoj primjeni članka 5. stavka 1. točke (f) Delegirane uredbe 2015/63; četvrti na povredi članka 4. stavka 1. i članka 6. Delegirane uredbe; peti na povredi članaka 20. i 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima; šesti na povredi načela proporcionalnosti i pravne sigurnosti te sedmi na povredi članka 16. Povelje o temeljnim pravima.

16 Pobijanim rješenjem, koje je doneseno na temelju članka 126. njegova Poslovnika, Opći sud odbacio je tužbu kao očito nedopuštenu i naložio žalitelju snošenje troškova a da pritom nije odlučivao o tužbenim razlozima koje je potonji naveo.

Zahtjevi stranaka pred Sudom

17 Žalitelj od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijano rješenje i vrati predmet na odlučivanje Općem sudu;

– naloži SRB-u snošenje troškova dvaju postupaka i,

– podredno, ukine pobijano rješenje u dijelu u kojem mu je Opći sud naložio snošenje SRB-ovih troškova te da o troškovima prvostupanjskog postupka odluči u skladu s načelom pravičnosti.

18 SRB od Suda zahtijeva da:

– proglasi žalbu djelomično nedopuštenom i u svakom slučaju neosnovanom i

– naloži žalitelju snošenje troškova nastalih u okviru ovog postupka i postupka pred Općim sudom.

19 Talijanska Republika od Suda zahtijeva da prihvati žalbu i ukine pobijano rješenje.

20 Europska komisija od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu u dijelu koji se odnosi na dopuštenost tužbe podnesene protiv prve sporne odluke u prvostupanjskom postupku;

– u skladu s pravom odluči o dopuštenosti tužbe podnesene protiv druge sporne odluke u prvostupanjskom postupku i,

– u slučaju da odbije žalbu, naloži žalitelju snošenje troškova ovog i prvostupanjskog postupka.

Žalba

21 Žalitelj u prilog svojoj žalbi ističe pet žalbenih razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešci u pravnoj kvalifikaciji činjenica u pogledu datuma na koji je žalitelj doznao za sporne odluke i na pogrešci u pravnoj kvalifikaciji činjenica u pogledu ocjene nerazumnosti roka u kojem je djelovao. Drugi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava prilikom tumačenja i primjene sudske prakse koja se odnosi na razumni rok u kojem zainteresirana osoba mora tražiti priopćenje akta koji se pobija u slučaju da on nije objavljen ili dostavljen. Treći žalbeni razlog temelji se na povredi članka 126. Poslovnika Općeg suda i žaliteljevih prava obrane. Četvrti žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava prilikom ocjene zahtjeva na temelju članka 277. UFEU-a. Naposljetku, petim žalbenim razlogom, koji se iznosi podredno, traži se da Sud – pod pretpostavkom da odbije žalbu – ukine pobijano rješenje u dijelu u kojem je Opći sud naložio žalitelju da snosi vlastite i SRB-ove troškove.

Prvi i drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

22 Prvim i drugim žalbenim razlogom, koje valja razmotriti zajedno, žalitelj – kojeg u bitnome podupire Talijanska Republika – ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja i primjene sudske prakse koja se odnosi na razuman rok u kojem zainteresirana osoba treba tražiti priopćenje akta koji se pobija zbog toga što on nije objavljen ni dostavljen kao i da je počinio dvije pogreške u pravnoj kvalifikaciji činjenica.

23 Kao prvo, Opći sud počinio je pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica time što se temeljio na pogrešnim elementima kad je riječ o datumu na koji je žalitelj doznao za postojanje spornih odluka. Osim toga, budući da Opći sud nije naveo zbog kojih razloga „uska suradnja” između SRB-a i NST-a u tom pogledu nije bila relevantna, pobijano rješenje nije u dovoljnoj mjeri obrazloženo.

24 Kao drugo, sudska praksa koju navodi Opći sud kad je riječ o razumnom roku u kojem zainteresirana osoba mora tražiti priopćavanje akta koji se pobija – u slučaju da on nije objavljen ili dostavljen – nije relevantna i Opći sud počinio je pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica time što je presudio da žalitelj nije djelovao u razumnom roku kako bi mu se priopćile sporne odluke.

25 SRB se poziva na nedopuštenost prvog i drugog žalbenog razloga zbog toga što žalitelj ističe iste argumente u prilog tim žalbenim razlozima i osporava činjenična utvrđenja Općeg suda a da se pritom ne poziva na iskrivljavanje činjeničnih elemenata ili dokaza.

26 SRB ističe da ti žalbeni razlozi u svakom slučaju nisu osnovani. Naime, osim činjenice da Opći sud nije počinio pogrešku time što je smatrao da je žalitelj znao za postojanje spornih odluka na temelju obavijesti Banke Italije br. 585762/16 i 709489/16, pobijano rješenje u tom je pogledu dovoljno obrazloženo i žalitelj ne tvrdi da je tražio priopćenje tih odluka ili da je u tu svrhu poduzeo posebne korake.

27 Usto, Opći sud pravilno je naveo sudsku praksu koja se odnosi na razuman rok u kojem zainteresirana osoba mora tražiti priopćenje akta koji se pobija, ali je u ovom slučaju nije primijenio te stoga nije počinio pogrešku u tom pogledu.

28 Komisija podupire SRB, ali se u pogledu merituma poziva na ocjenu Suda kad je riječ o drugoj spornoj odluci.

Ocjena Suda

29 Kad je riječ o dopuštenosti prvog i drugog žalbenog razloga, valja navesti, s jedne strane, da žalitelj iznosi samostalne argumente u prilog pogrešci koja se tiče prava na koju se poziva. S druge strane, ne osporava činjenična utvrđenja Općeg suda u pogledu relevantnih datuma, ali u bitnome ističe da Opći sud nije mogao smatrati da su ti datumi oni na koje je on doznao za postojanje spornih odluka u svrhu članka 263. UFEU-a. Posljedično, poziva se na dvije pogreške Općeg suda prilikom pravne kvalifikacije činjenica, što je pravno pitanje koje se može isticati u okviru žalbe i koje je podvrgnuto nadzoru Suda (vidjeti presude od 1. lipnja 1994., Komisija/Brazzelli Lualdi i dr., C-136/92 P, EU:C:1994:211, t. 49. i od 23. studenoga 2017., Bionorica i Diapharm/Komisija, C-596/15 P et C-597/15 P, EU:C:2017:886, t. 55. i navedenu sudsku praksu).

30 Iz toga slijedi da su prvi i drugi žalbeni razlog dopušteni.

31 Kad je riječ o meritumu, valja podsjetiti na to da je Opći sud, kako bi se utvrdila očita nedopuštenost tužbe na temelju članka 263. UFEU-a kojom se traži poništenje spornih odluka, nakon što je utvrdio da te odluke nisu objavljene ni dostavljene žalitelju – koji nije bio njihov adresat – naveo da u takvom slučaju, u skladu sa sudskom praksom, rok za tužbu počinje teći tek od trenutka kad zainteresirana osoba bude potpuno upoznata sa sadržajem i razlozima predmetnog akta, pod uvjetom da u razumnom roku zatraži njegov cjelokupan tekst. U tom je okviru Opći sud utvrdio da je žalitelj doznao za postojanje spornih odluka na temelju obavijesti Banke Italije br. 585762/16 i 709489/16 od 3. i 30. svibnja 2016. te da nije tražio da mu se te odluke priopće, a osobito ne u razumnom roku. Budući da žalitelj nije isticao ni dokazao postojanje nepredvidljivih okolnosti ili više sile koja omogućuje odstupanje od roka za tužbu, Opći sud je utvrdio da je tužba podnesena 19. rujna 2016. na temelju članka 263. UFEU-a očito nepravodobna te da je treba odbaciti kao očito nedopuštenu.

32 Kao prvo, kako bi se utvrdilo je li Opći sud počinio pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica kad je riječ o datumima na koje je žalitelj doznao za postojanje spornih odluka, valja podsjetiti na to da se on u točkama 38. i 39. pobijanog rješenja temeljio na dvama elementima.

33 Tako je Opći sud, s jedne strane, istaknuo da su se u dokumentima i upitnicima koje je žalitelj zaprimio u svrhu podnošenja podataka koji omogućuju izračun njegova pojedinačnog doprinosa u SRF navodile primjenjive pravne osnove te ga se obavijestilo o tome da je SRB izračunao takav doprinos. S druge strane, Opći sud pozvao se na obavijesti Banke Italije br. 585762/16 i 709489/16, za koje je žalitelj doznao 3. i 30. svibnja 2016., a u kojima se navodilo da je njegov doprinos, koji je izračunao SRB, namijenjen SRF-u.

34 Međutim, Opći sud je iz tih obavijesti – koje su žalitelju poslane nakon što je on već zaprimio i ispunio dokumente i upitnike nužne za SRB-ov izračun njegovih pojedinačnih doprinosa – mogao izvući pravni zaključak o tome da je žalitelj doznao za postojanje spornih odluka 3. i 30. svibnja 2016. i pritom ne bi pogriješio.

35 Ta ocjena nije dovedena u pitanje žaliteljevim argumentima.

36 Kao prvo, okolnost da je žalitelj imao potpuno saznanje o razlozima za donošenje spornih odluka tek 8. srpnja 2016. – odnosno nakon što je Banka Italije u okviru postupka koji je žalitelj pokrenuo pred Tribunaleom amministrativo regionale per il Lazio (Okružni upravni sud u Laciju) podnijela svoj odgovor na tužbu kojem su te odluke priložene – ni u kojem pogledu ne upućuje na to da on prije tog datuma nije znao za postojanje tih odluka.

37 Kao drugo, nevažno je to što Banka Italije u svojim obavijestima br. 585762/16 i 709489/16 nije precizno navela datume donošenja spornih odluka niti je navela mjerodavan propis Unije i odgovarajuće pravne osnove. Naime, ne samo da se te okolnosti ne odnose na žaliteljevo saznanje o

postojanju spornih odluka nego one pogotovo ne otklanjaju činjenicu da je žalitelj mogao znati za postojanje tih odluka na temelju elemenata koje je Opći sud naveo u točkama 38. i 39. pobijanog rješenja.

38 Kao treće, s obzirom na to da je Opći sud u točki 30. pobijanog rješenja utvrdio da je SRB autor spornih odluka a da iz toga nije izveo nikakav zaključak o datumu na koji je žalitelj doznao za njih, nedostatak u obrazloženju na koji se žalitelj poziva nije relevantan kad je riječ o pravnoj kvalifikaciji činjenica.

39 Iz toga slijedi da je Opći sud pravilno izveo zaključke iz vlastitih činjeničnih utvrđenja i nije počinio pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica smatrajući da je žalitelj doznao za postojanje spornih odluka 3. i 30. svibnja 2016.

40 Kao drugo, žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio, s jedne strane, pogrešku koja se tiče prava – time što je pogrešno tumačio i primijenio sudsku praksu koja se odnosi na razuman rok u kojem zainteresirana osoba treba tražiti priopćenje akta koji se pobija u slučaju da on nije objavljen ili dostavljen – i, s druge strane, pogrešku u pravnoj kvalifikaciji činjenica – time što je smatrao da on nije tražio priopćenje spornih odluka u razumnom roku.

41 U tom pogledu dovoljno je navesti da Opći sud nije temeljio nedopuštenost tužbe za poništenje na okolnosti da je žalitelj tražio priopćenje spornih odluka nakon isteka razumnog roka te stoga nije primijenio tu sudsku praksu. Naime, Opći sud je u točki 47. pobijanog rješenja naglasio da žalitelj nije zatražio da mu se te odluke priopće nakon što je doznao za njihovo postojanje.

42 Iz toga slijedi da Opći sud nije mogao počiniti pogreške s obzirom na navedenu sudsku praksu.

43 U tim okolnostima prvi i drugi žalbeni razlog valja odbiti kao neosnovane.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

44 Trećim žalbenim razlogom, koji se temelji na povredi članka 126. Poslovnika Općeg suda i njegovih prava obrane, žalitelj osporava da je njegova tužba iz prvostupanjskog postupka očito nedopuštena i dodaje da je odbijena a da on pritom nije mogao zauzeti stajalište o nedopuštenosti, na koju se, osim toga, SRB nije pozivao.

45 SRB izražava sumnje u dopuštenost tog razloga i ističe da je on u svakom slučaju neosnovan. Komisija ističe da je navedeni žalbeni razlog bespredmetan.

Ocjena Suda

46 Kad je riječ o dopuštenosti trećeg žalbenog razloga, valja navesti da je, s jedne strane, žalitelj iznio potkrijepljene argumente u prilog tomu da njegova tužba iz prvostupanjskog postupka nije očito nedopuštena i o povredi svojih prava obrane te da je, s druge strane, pitanje je li Opći sud povrijedio članak 126. svojeg Poslovnika pravno pitanje koje je podvrgnuto nadzoru Suda (vidjeti po analogiji presudu od 1. srpnja 1999., Alexopoulou/Komisija, C-155/98 P, EU:C:1999:345, t. 9. do 15.; vidjeti u tom smislu presudu od 6. lipnja 2018., Apcoa Parking Holdings/EUIPO, C-32/17 P, neobjavljenu, EU:C:2018:396, t. 21. do 24.).

47 Iz toga slijedi da je taj žalbeni razlog dopušten.

48 Kad je riječ o meritumu, što se tiče, kao prvo, navodne povrede članka 126. Poslovnika Općeg suda, valja navesti da Opći sud na temelju te odredbe u svakom trenutku može odlučiti obrazloženim rješenjem ako smatra da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen (vidjeti u tom smislu rješenje od 29. listopada 2004., Ripa di Meana/Parlament, C-360/02 P, EU:C:2004:690, t. 35.).

49 Također valja navesti da očita nedopuštenost u okviru primjene članka 126. Poslovnika Općeg suda može biti očita ne samo u smislu da je otkrivena u ranoj fazi postupka, osobito u pogledu akta kojim se pokreće postupak, nego također i u smislu da se njezino postojanje, osobito s obzirom na ustaljenu sudsku praksu Suda, ne dovodi u sumnju.

50 Valja utvrditi da se u ovom slučaju, kako bi tužbu proglasio očito nedopuštenom, Opći sud u točkama 36. i 51. pobijanog rješenja temeljio na ustaljenoj sudskoj praksi.

51 U tom se pogledu žaliteljev argument – u skladu s kojim nedopuštenost tužbe iz prvostupanjskog postupka zbog njezine nepravodobnosti nije bila očita zbog toga što je proizlazila iz ocjene razumnosti roka u kojem zainteresirana osoba mora tražiti priopćenje pobijanog akta, a ne iz povrede dvomjesečnog roka za podnošenje tužbe – ne može prihvatiti.

52 Naime, iz točke 47. pobijanog rješenja očito proizlazi da Opći sud u ovom slučaju nije ocjenjivao razumnost roka, s obzirom na to da žalitelj nije tražio da mu se sporne odluke priopće.

53 Usto, protivno onomu što ističe žalitelj, okolnost da je predmet razmatrao Opći sud, koji je prihvatio zahtjeve za intervenciju te odredio mjere upravljanja postupkom i izvođenja dokaza, nije ga sprečavala u donošenju rješenja o očitoj nedopuštenosti na temelju članka 126. njegova Poslovnika. Konkretno, određivanje takvih mjera – koje su, među ostalim, namijenjene tomu da se omogući priprema predmeta za raspravu i odvijanje postupaka – samo po sebi ne može činiti prepreku donošenju rješenja na takvoj osnovi (vidjeti u tom smislu presudu od 19. siječnja 2006., AIT/Komisija, C-547/03 P, EU:C:2006:46, t. 28. do 30.).

54 Naposljetku, budući da je dopuštenost tužbe razlog koji se odnosi na javni poredak koji Opći sud ističe po službenoj dužnosti, donošenje rješenja na temelju članka 126. Poslovnika Općeg suda nije uvjetovano time da tuženik osporava dopuštenost tužbe. Tako u ovom slučaju za ocjenu očite nedopuštenosti tužbe nije važno to što se SRB – tuženik u postupku povodom tužbe pred Općim sudom – nije pozivao na nepravodobnost tužbe (vidjeti u tom smislu rješenje od 17. srpnja 2014., Melkveebedrijf Overenk i dr./Komisija, C-643/13 P, neobjavljeno, EU:C:2014:2118, t. 38.).

55 Posljedično, Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da je tužba očito nedopuštena u smislu članka 126. njegova Poslovnika.

56 Kao drugo, kad je riječ o navodnoj povredi žaliteljevih prava obrane, valja podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, primjena postupka predviđenog člankom 126. Poslovnika Općeg suda sama po sebi ne ugrožava redovit i djelotvoran sudski postupak, s obzirom na to da se ta odredba primjenjuje samo u predmetima u kojima tužbu podnesenu Općem sudu očito treba odbaciti odnosno odbiti (vidjeti po analogiji presudu od 19. veljače 2009., Gorostiaga Atxalandabaso/Parlament, C-308/07 P, EU:C:2009:103, t. 36. i navedenu sudsku praksu).

57 Iz točaka 43. i 55. ove presude proizlazi da Opći sud nije počinio pogrešku time što je zaključio da je tužba očito nedopuštena. Stoga se ne može prihvatiti žaliteljeva argumentacija u skladu s kojom je, s jedne strane, donošenje rješenja na temelju članka 126. Poslovnika Općeg suda dovelo do povrede njegovih prava obrane te u skladu s kojom je, s druge strane, članak 129. Poslovnika Općeg suda u ovom slučaju činio primjereniju pravnu osnovu zbog toga što se njime jamči poštovanje prava obrane.

58 S obzirom na prethodna razmatranja, treći žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Četvrti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

59 Svojim četvrtim žalbenim razlogom žalitelj ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zahtjev na temelju članka 277. UFEU-a proglasio nedopuštenim zbog toga što je tužba na temelju članka 263. UFEU-a očito nedopuštena.

60 SRB, koji podupire Komisija, osporava osnovanost tog žalbenog razloga.

Ocjena Suda

61 Nakon što je podsjetio na to da mogućnost pozivanja na nezakonitost općeg akta na temelju članka 277. UFEU-a ne daje pravo na samostalnu tužbu te da se ne može primijeniti u slučaju nepostojanja prava na tužbu, Opći sud utvrdio je da je žaliteljev zahtjev za utvrđenje djelomične ili potpune nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63 očito nedopušten zbog nepostojanja prava na samostalnu tužbu za pozivanje na nezakonitost općeg akta.

62 Osim toga, Opći sud naglasio je da je, s obzirom na to da se takav zahtjev prešutno, ali nužno odnosio na utvrđivanje nezakonitosti u okviru zahtjeva za poništenje spornih odluka, očita nedopuštenost tužbe za poništenje, u mjeri u kojoj je bila usmjerena protiv tih odluka, dovela do nedopuštenosti prigovora nezakonitosti.

63 U okviru četvrtog žalbenog razloga žalitelj – pozivajući se na argumente koje je iznio u prilog svojim prvim dvama razlozima – samo ističe da je Opći sud pogrešno zaključio da je zahtjev na temelju članka 263. UFEU-a nedopušten. Iz toga zaključuje da se Opći sud temeljio na pogrešnoj pretpostavci kad je zahtjev na temelju članka 277. UFEU-a kojim se tražilo utvrđenje djelomične ili potpune nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63 odbacio kao očito nedopušten.

64 Međutim, iz činjenice da su prva tri žalbena razloga odbijena proizlazi da zaključak Općeg suda u skladu s kojim je tužba na temelju članka 263. UFEU-a očito nedopuštena nije doveden u pitanje. Tako je Opći sud pravilno utvrdio, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, da je nedopuštenost tužbe dovela do nedopuštenosti prigovora nezakonitosti na temelju članka 277. UFEU-a (vidjeti rješenja od 28. lipnja 1993., Donatab i dr./Komisija, C-64/93, EU:C:1993:266, t. 19. i 20. i od 8. prosinca 2006., Polyelectrolyte Producers Group/Komisija i Vijeće, C-368/05 P, neobjavljeno, EU:C:2006:771, t. 72.).

65 Posljedično, četvrti žalbeni razlog treba odbiti.

Peti žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

66 Podredno i pod pretpostavkom da Sud odbije žalbu, žalitelj traži ukidanje pobijanog rješenja u dijelu u kojem mu je Opći sud naložio snošenje vlastitih i SRB-ovih troškova. Naime, budući da je SRB-ovo ponašanje doprinijelo tomu da se produlji razmatranje predmeta pred Općim sudom te povećanju troškova, Opći sud trebao je primijeniti mogućnosti predviđene člankom 135. svojeg Poslovnika.

67 SRB i Komisija ističu da je taj žalbeni razlog nedopušten. SRB dodaje da je on u svakom slučaju neosnovan.

Ocjena Suda

68 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, pod pretpostavkom da sve ostale žalbene razloge treba odbiti, zahtjev u pogledu navodne nezakonitosti odluke Općeg suda o troškovima treba odbaciti kao nedopušten na temelju članka 58. drugog stavka Statuta Suda Europske unije, u skladu s kojim se žalba ne može odnositi samo na naknadu i visinu troškova (presuda od 30. siječnja 2020., České dráhy/Komisija, C-538/18 P i C-539/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:53, t. 85. i 86. i navedena sudska praksa).

69 U ovom slučaju, budući da su odbijena prva četiri žalbena razloga, peti i posljednji žalbeni razlog, koji se odnosi na raspodjelu troškova, stoga treba proglasiti nedopuštenim.

70 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da ovu žalbu treba u cijelosti odbiti.

Troškovi

71 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. tog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

72 Budući da je SRB zatražio da se žalitelju naloži snošenje troškova te da on nije uspio u postupku, treba mu naložiti da, uz vlastite, snosi i SRB-ove troškove.

73 Primjenom članka 140. stavka 1. navedenog Poslovnika, prema kojem države članice i institucije koje su se uključile u postupak snose vlastite troškove, Talijanska Republika i Europska komisija snose vlastite troškove.

Slijedom navedenog, Sud (osmo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **Društvu Credito Fondiario SpA nalaže se da, uz vlastite, snosi i troškove Jedinstvenog sanacijskog odbora.**

3. **Talijanska Republika i Europska komisija snose vlastite troškove.**

Potpisi